

NU

Mijn moeder is gearresteerd.

Ze had er een zonnige dag voor kunnen kiezen, maar dat heeft ze niet gedaan. Dwars door de grootste storm van het jaar ren ik naar haar toe. Mijn fietsband is al twee weken lek, maar tot vandaag maakte dat niks uit, want ik mocht tóch niet naar school.

En nu sprint ik dus zo hard als ik kan door de druipende stad. Takken vliegen opgewonden door de lucht, fietsers worden omvergeblazen en bij elke stap dreunt het door mijn hoofd: het is mijn schuld.

En niet zo'n beetje vaag mijn schuld, maar écht.

Ze deed het voor mij.

In de verte kan ik het politiebureau al zien liggen. Een spiegeland, ultramodern gebouw waar ik straks in mijn eentje naar binnen moet. En als ik dan vuurrood voor de balie sta, met om elke klotsende schoen een klein poeltje water, moet ik zeggen dat ik voor mijn moeder kom.

Hi, ik ben Alix! Zesenveertig jaar lang hield mijn moeder zich aan elke regel op aarde. En nu zit ze hier. Als jullie haar de kans geven, dan ruimt ze al jullie bureaus op, troost ze drie trieste agenten en geeft ze

minstens zeven onmisbare kampeertips. En o ja – dat ze nu een crimineel is geworden, dat komt door mij. Mag ik haar zien?

Bliksem snijdt knetterend door de wolken en even zit de lucht vol littekens. Net aan de telefoon vertelde de advocaat dat mijn moeder tijdens haar arrestatie een van de agenten een bloedneus heeft geslagen. Hoe verbijsterend on-moederachtig kun je zijn?

Donder knalt boven mijn hoofd. Het is nog maar vijftientwintig meter tot het politiebureau, maar ik kan niet meer verder. Het lukt gewoon niet.

Ze gaan me natuurlijk in een pleeggezin stoppen. Mijn moeder hoort vanaf nu bij de mislukte alleenstaande moeders, en ik moet naar de afdeling met *mislukte kinderen*. Het is duidelijk: mijn moeder had me nooit moeten krijgen.

Een nieuwe flits scheurt de hemel in stukken en elke atoom in mijn lijf schreeuwt: *Haal me hier weg!*

Ik wil hier niet zijn.

Ik wil *mij* niet zijn.

Ik kan dit niet, ik ben veertien.

Buiten adem wacht ik op de donder, maar die komt niet. Het geraas van de wind verdwijnt. De regen stopt.

Ik kijk naar boven en zie dat de hemel daadwerkelijk in stukken is gescheurd. Reusachtige, rafelige stukken loodgrijze lucht drijven langzaam uit elkaar. De hemel daarachter is zacht zomers blauw.

Het laatste stuk donderlucht schuift weg en plotse-ling kijk ik recht in de zon. Mijn hersens vonken, en ik knijp duizelig mijn ogen dicht.

Onder mijn voeten gaat er een rilling door de aarde.

1

Ik doe mijn ogen open. Ik kijk om me heen en merk meteen dat er iets mis is met de elektrische signalen die mijn ogen naar mijn hersens sturen.

Of – en eigenlijk dacht ik dat al langer – *er is iets mis met de wereld.*

Dit is onmogelijk.

Ik sta plotseling op een filmset.

Overal om me heen lopen mensen in ouderwetse kleren. Meisjes dragen geruite jurkjes en hebben grote strikken in hun haar, jongens rennen voorbij in korte broeken met hoog opgetrokken sokken en vuile knieën. Een magere man op een bakfiets rijdt me bijna omver en even verderop loopt een echt paard voor een platte wagen vol aardappelschillen.

Dit is waanzin.

Kom op! zeg ik tegen mezelf. Op school vermijd ik nadenken altijd zoveel mogelijk, maar dit is geen stomme breinbreker op papier, dit is *echt*.

Hoe kan dit?

Het leek alsof ik mijn ogen maar drie seconden dicht had, maar ik moet urenlang bewusteloos zijn

geweest. Terwijl ik *out* was hebben ze de hele filmset opgebouwd, en op het moment dat ik bijkwam hebben ze me teruggezet op de plek waar ik stond.

Ik ril, want ik heb het ijskoud. Mijn kleren zijn nog altijd doorweekt en uit mijn haren drupt regen. Welke gek zet een meisje dat net bewusteloos is geweest midden op een filmset?

Ik probeer verder te denken, maar ik kan niet stoppen met om me heen kijken. De figuranten vielen me als eerste op, maar de straat zelf is pas echt adembenemend. Elke moderne lantarenpaal is verdwenen. Alle auto's en bushokjes met reclames zijn weg, de winkels hebben ouderwetse uithangborden gekregen, zelfs de kauwgomkringen zijn allemaal van de stoep geschrobd.

Dit moet een ongelooflijk dure film zijn. Of misschien is het een *prank* van zo'n YouTuber die miljoenen uitgeeft aan elke video die hij maakt. Ik kijk om me heen of ik verborgen camera's kan ontdekken, of misschien een beroemde acteur.

Maar dan zie ik het gat.

Ik zie wat er *niet* is, en een ijzige tinteling danst over mijn rug. Vijfentwintig meter hiervandaan is een open plek tussen de huizen. Ik zie een vriendelijk pleintje met een paar bomen, een bankje, een vrouw en een baby.

Maar precies daar, op die plek, stond dus het politiebureau. En nu is het weg. Het enorme, spiegelende gebouw met mijn moeder erin is verdwenen.

Ik ben zo duizelig dat ik bijna niet kan blijven staan. Mijn moeder is weg. Eerst sloeg ze een agent

een bloedneus, toen zat ze gevangen, en nu is ze compleet weggevaagd.

Met een trillende hand wil ik mijn telefoon pakken, maar mijn zak is leeg. Geen telefoon. Ik zoek in de andere zakken van mijn jas, in mijn broekzakken, ik check alle zakken nóg een keer, maar mijn telefoon blijft weg. En mijn huissleutels zijn ook verdwenen.

Ik moet naar de politie, dat is duidelijk. Maar hoe kan ik naar de politie gaan als het politiebureau er niet meer staat?

‘Mevrouw!’ roep ik naar een vrouw met een donkere jas en een hoedje met een veer. Mijn stem trilt, je kunt het gat tussen de huizen horen in mijn stem. ‘Mevrouw, mag ik uw telefoon even lenen?’

De vrouw blijft verbaasd staan. ‘Hoe kom je erbij dat ik telefoon heb? Mal kind!’ Ze kijkt naar mijn kleren. ‘Trek toch vlug iets droogs aan, anders word je nog ziek.’

‘Maar ik moet echt even bellen!’

Ze fronst haar wenkbrauwen. ‘Ik heb ook geen bel. Mensen kloppen altijd. Goedendag, hoor.’ Ze loopt vlug verder.

De volgende die voorbijkomt is een oudere man met een pijp.

‘Meneer!’ Ik heb een hekel aan praten met onbekenden, maar ik moet wel. ‘Kunt u me alstublieft naar de regisseur brengen?’

‘De Reggeseur? Die ken ik niet, hoor.’ De man mist een voortand en zijn andere tanden zijn bruin. ‘Weet je Pa wel dat je hier in een broek rondbanjert, meissie?’ Hoofdschuddend loopt hij verder.

Mijn hele lijf trilt nu, maar ik probeer helder na te denken. Deze mensen gaan me niet helpen, dat is duidelijk. En dan weet ik het opeens. Het is heel simpel: ik moet natuurlijk gewoon naar huis gaan. Ik heb geen idee hoelang ik bewusteloos ben geweest, dus misschien hebben ze mijn moeder allang weer vrijgelaten. En als mama er niet is, dan ga ik naar de burens. Daar hebben ze een kopie van onze huissleutel, minstens vijf telefoons en zelfs – stel je toch voor – een deurbel.

Ik draai me om en begin te rennen. Precies zoals ik gekomen ben door de storm, alleen is het deze keer zonnig en volkomen windstil. Twee straten verder ben ik nog steeds op de filmset. Door de etalage van een banketbakker zie ik een groepje schoolmeisjes giechelend taartjes eten en er tuft zelfs zo'n antieke auto voorbij, met enorme wielen met spaken en een raar omhoogstekend stuur.

In de volgende straat ren ik langs voortuintjes vol keurige, ongeknakte bloemen, alsof er nooit een storm heeft geraasd, en bij elke hoek denk ik: nú moet de filmset stoppen. Het is onmogelijk dat ze de hele stad hebben omgebouwd, want dat kost fortuinen – maar het stopt niet.

En dan ben ik eindelijk bij mijn eigen straat. Alleen is het dus niet meer mijn straat, want onze hele rij huizen is verdwenen en vervangen door krotten.

Ik begin te schelden – wat ik anders nooit doe. Schelden is voor mensen die vinden dat ze non-stop recht hebben op een leuk leven. En elke keer dat het anders loopt, dan schelden ze.

Maar nu scheld ik dus zelf. Natuurlijk niet hardop,

maar in mijn hoofd wel echt angstaanjagend hard.

Geen vrijgelaten moeder.

Geen burens met een extra huissleutel, minstens vijf telefoons en een deurbel, maar broodmagere kinderen op blote voeten en de geur van rottend afval.

Ik kijk naar een vuile peuter die staat op de plek waar mijn voordeur zou moeten zijn, en ik ben mis-selijk. Wat hebben ze met mijn moeder gedaan? Waar laat je de boeven als je een heel politiebureau met de grond gelijk maakt? Ik denk het, en op hetzelfde moment weet ik dat het niet waar kan zijn. Een gebouw dat niet in een film past, maken ze echt niet met de grond gelijk. Dat halen ze gewoon weg in de nabewer-king. Met special effects kan alles.

Ik ben de halve stad door gerend en nog steeds zijn er nergens kauwgomkringen te zien. Ik weigerde het te geloven, ik bleef maar doorgaan over acteurs en you-tubers, maar ik moet het eindelijk onder ogen zien: dit is geen filmset.

Mijn hart dreunt in mijn hoofd en ik zie weer voor me hoe de hemel in stukken scheurde. Ik stond in de storm te kijken naar het politiebureau, donder knalde door de wolken en ik weet nog exact wat ik dacht.

Ik wil hier niet zijn.

Ik wil mij niet zijn.

Mijn moeder had mij nooit moeten krijgen.

Midden op straat zijn twee jongens een leeg blikje naar elkaar aan het trappen.

‘Mag ik wat vragen?’ roep ik buiten adem. ‘Weten jullie welk jaar het is?’

‘Ik ben al zeven, juf!’ zegt het sprietigste jongetje

trots. 'Ik ga al een jaar naar school. Het is 1926.'

De andere jongen kijkt naar me met opgetrokken wenkbrauwen, en ik zie dat hij 'duh!' denkt.

Alleen denkt er helemaal niemand hier *duh*, want het is dus 1926.